

ТРИТЕ СИТА.

Един ден Петйо се завърна от училище много развълнуван.

„Мамо, мамо, знаеш ли що е направил Тома чичов? Аз чух, че той . . .“

— Чакай! мило дете, пресече го майка му. Пресея ли това, що чу за Тома, през трите сита?

„През какви три сита, мамо?“

— Ти не си ли слушал още за тях?

Аз ще ти разкажа. Първото сито, през което трябва да мине всичко, що чуваш, е ситото на *истината*. Кажй ми — истина ли е това, което ще ми разкажеш за Тома?

— „Аз не знам, че Георги ми каза, че Стефан му казал, че чул за Тома . . .“

— Георги ти каза, че Стефан му казал, че чул за Тома . . . Как ти се струва, — това не мирише ли на лъжа? Могат ли такива разкази да минат през ситото на истината?

„Не знам, майко. А кое е другото сито?“

— „Те е ситото на *доброто*. Добро ли е това, което ще ми разкажеш за Тома?“

„Не, майко, то е много лошо!“

— Знай че никога не трябва да говориш лошо за хора, които не са при теб и не могат да се оправдаят!

„А третото сито?“

— То се казва *необходимост*. Необходимо ли е, потребно ли е да ми разказваш, що си чул нещо за някого. Ще имаш ли ти някаква полза от това, което ще ми разкажеш?

„Никаква полза нема да имам, мамо“.

— Тогава, мое дете щом няма полза, не е добро и не се знае — истина ли е това, що си чул и искаш да го разкажеш, по-добре остави да го разказват безделниците.

Преразказал от немски: Хр. Спасовски.